

DOE MAAR

OP DE ACHTERBANK

TOURMANAGER VLIEGT UIT DE BOEK

INCLUSIEF ESSAY
A.F.Th.
van der
Heijden

WIM VAN OEVELEN
WIL NOTTEN

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	4	21. Lintje doorknippen	146
Levenslijn Willem	16	22. Canarische Eilanden	152
1. To school or not to school	20	23. Pinkpop	156
2. Station 'Geldrop Centraal'	26	24. Paradiso	164
3. Armand	32	25. Koot en Bie	170
4. Mijn eerste trip	40	26. Antillen Tour	174
5. Muisstil politiebezoek	46	27. Ladies and... more ladies	180
6. White Horse	50	28. De pers	188
7. Poort van Kleef	56	29. Money talks	194
8. Rondje Nederpop	62	30. The end	200
9. Commune CCC Inc.	70	31. Veronica Rocknacht	206
10. Op avontuur in Marokko	74	32. Marokkaanse vruchten	214
11. De tourbus	84	33. Big business	220
12. USA Here we come	90	34. Dire Straits	230
13. Jeugdzonde ²	96	35. Mevrouw Bowie	236
14. Coffeeshop Pink Panther	104	36. Rienne Va Plus	242
15. Handelsroute Londen - Düsseldorf	110	37. Bob Marley en Haile Selassie	248
16. Drugs plus rock-'n'-roll	116	38. Viva Ibiza	254
17. Foolsband Doe Maar	120	39. Bhagwan	260
18. Happy crew	126	40. In de porno	266
19. Nederwiedewiedewiet	134	41. Eco chocolade	274
20. Showbizz dentist	140	42. UIT het oog, IN het hart	280

Rock Klassiekers:

Kayak

Focus

Elvis Presley

The Motions

The Beach Boys

Deep Purple

Pink Floyd

David Bowie

www.rockklassiekers.nl

Uitgeverij Verbum heeft getracht alle rechthebbenden van beeldmateriaal te achterhalen. Zij die desondanks menen rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich tot de uitgever wenden.

© 2016 Uitgeverij Verbum,

Willem van Oevelen en Wil Notten

© A.F.Th. van der Heijden, essay

Omslagontwerp: Loudmouth te Utrecht

Binnenwerk: Loudmouth en Thijs Gorter

Redactie: Chris van Oostrom

ISBN: 9789074274753

'Wiflem weet iedereen te boeien met zijn geweldige gevoel voor humor en zijn levendige, spannende verhalen. Wiflem is een uitmuntend verteller; als luisteraar hang je letterlijk aan zijn lippen!'

Ricany Janssen en Jan Hendriks

Toen we eind november 1973 met de CCC onze tweede tournee naar Denemarken gingen maken, stopte er een zwarte Mercedes op het erf. Achter het stuur, naast Berry, die als toermanager met ons mee zou gaan, zat een slungelige jongen die we niet kenden. 'Dit is Wiflem, hij gaat ook mee,' zei Berry, kennelijk niet wetend hoe eenkennig wij waren.

Wiflem bleek een blijvertje. Van chauffeur en roadie bij de CCC tot geluidsman bij de Slumberland band, opperstalmeester bij de Foolsband en, uiteindelijk, tourmanager bij Doe Maar. Altijd alles piekfijn in orde, met een ongelooflijk talent om het iedereen naar de zin te maken.

En vertellen, dat kon-ie ook, als de beste. Dit boek is daarvan het onweerlegbaar bewijs.'

Ernst Jansz

LEVENSLIJN WILLEM

Dit boek vertelt in 'praatjes met plaatjes' het dynamische leven van Willem van Oevelen,

geboren in Geldrop,

geschoold in Eindhoven,

genoten bij Doe Maar,

gefaald in Indonesië,

gesjeesd in Amerika en

gepensioneerd op Ibiza.

1955	To school or not to school	Gebeurtenissen uit je jeugd bepalen de rest van je leven. Ik weet zeker dat ik mijn verlangen naar vrijheid te danken heb aan de nonnen.
1961	Station Geldrop	Boem. Dood. Vanaf het moment dat ik de trein zie ontsporen, realiseer ik me dat 'carpe diem' helemaal klopt. Mijn leven lang onthouden.
1968	Armand	Via de 'astma-sigaretten' van Armand ontdek ik de grote boze buitenwereld waar ik me later zo in thuis ga voelen.
1969	Eerste trip	LSD is echt héél wat anders dan een wietje. Merk ik.
1969	Muisstil politiebezoek	In de winkel van mijn ouders verkoop ik stuff van achter de blikken doperwten. Gaat de politie iets vinden?
1970	White Horse	De drugscene in Eindhoven groeit en bloeit. Dealers en dealertjes ontmoeten elkaar in de White Horse. Zo beland je makkelijk in de muziekwereld, maar je moet er wel wat voor over hebben.
1970	Poort van Kleef	Dealen is: veel geld en veel adrenaline. Wil ik dit wel? Mijn voorliefde voor muziek groeit even hard als mijn angst voor geweld.

1971	Rondje Nederpop	Steeds meer muziekvrienden. Zonder zelf een instrument te bespelen. Afgezien van de waterpijp.
1971	Commune CCC Inc.	Neerkant herbergt de bekendste hippiecommune van Nederland. Daar ontmoet ik Ernst Jansz en Joost Belinfante.
1972	Avontuur in Marokko	Armand praat vaak over zijn wietreisjes naar Marokko. Ik ga met een vriend op avontuur en kom alleen terug.
1972	Tourbus	Slumberlandband feestend van en naar optredens in onze zelfgebouwde VIP-bus.
1973	USA here we come	Soms is de scene in Eindhoven wat bedreigend: samen met collega James vlucht ik naar de Junited Steeds.
1974	Jeugdzonde ²	Bijna verloopt mijn leven heel, maar dan ook echt héél minder vrolijk. Wat als de douane in Columbia niet zo heerlijk had zitten knikkebollen?
1975	Coffeeshop Pink Panter	We openen de eerste coffeeshop in Eindhoven, Herman Brood versiert het rolluik met graffiti.
1977	Londen – Düsseldorf	Background vocals Truus en Anouk reizen mee op mijn handelsroute, gelukkig kunnen zij ontsnappen als ik de bak in draai.
1978	Drugs plus rock-'n'-roll	Als dealer kom je nog eens ergens. Backstage bij Effenaar, Karregat, Vereeniging.
1978	Foolsband Doe Maar	Via een hinkstapsprong van CCC Inc. via Slumberlandband ontstaat Doe Maar. Ik mag alles vanaf de zijlijn meemaken.
1980	Happy crew	Nooit gewerkt in zo'n gezellige vriendenclub als bij Doe Maar.

1981	Nederwiet	<i>Het lied? Nee, de praktijk! Van groot naar groter tot niets.</i>
1981	Showbizz dentist	<i>Smile. Say cheese. Wie lekker wil bekken, moet mooie tanden hebben.</i>
1981	Lintje doorknippen	<i>Ik voel me verantwoordelijk en stoer maar mijn plannetje mislukt. Is Ernst eigenlijk de echte held?</i>
1982	Canarische Eilanden	<i>Henny incognito op vakantie? Forget it! Toch geslaagde week dank zij Zweeds tweetal.</i>
1982	Pinkpop 1982 en 1983	<i>In één jaar van openingsact tot slotact. Nog nooit vertoond. Jaloezie alom. Afgunst en ongenoegen hangen in de lucht.</i>
1983	Paradiso	<i>Confrontatie met skinheads bij de poptempel van Amsterdam. Zelfs ME rukt uit.</i>
1983	Koot en Bie	<i>Koot en Bie zijn helden. Het is stil aan tafel als we hen ontmoeten. Daarna niet meer...</i>
1983	Antillen Tour	<i>Voor de Veronica-documentaire naar onze overzeese eilanden.</i>
1984	Ladies and... more ladies	<i>Ruim 90% van alle aanbidders is te jong voor ons. Tien procent blijft ruimschoots voldoende.</i>
1984	De pers	<i>Weinig recensies. Wel veel roddel en achterklap. Haat. Liefde.</i>
1984	Money talks	<i>Wie trekt de beste KANS-kaart in het grote monopoliespel rondom Doe Maar?</i>
1984	The End	<i>Stoppen op het hoogtepunt, oké. Maar zo plotseling?</i>
1984	Veronica Rocknacht	<i>Jongerenomroep Veronica organiseert feestjes en ik mag elke keer meedoen. Met geld toe. Lekker dealen op de Gooise matras.</i>

1985	Marokkaanse vruchten	<i>De hippie trail groeit in populariteit. Tout hippe jeugd verblijft in Marokko. Mis dat niet.</i>
1990	Big business	<i>Subsidie van de Wereldbank? Maar dan bouw ik toch zeker even een toeristenresort op Lombok.</i>
1992	Dire Straits	<i>Tourmanager bij Doe Maar was een heerlijke tijd, maar promotour voor DCC met Dire Straits valt vies tegen.</i>
1992	Mevrouw Bowie	<i>Een hele middag winkelen met een dame? Wat zegt u, mevrouw Bowie? Graag!</i>
1992	Rienne Va Plus	<i>Heerlijke optredens in Nederland en Indonesië met vrienden.</i>
1993	Bob Marley en Haile Selassie	<i>Onverbloemde adoratie van mijn vrienden uit Ethiopië als ik vertel dat ik hun beide helden live heb gezien.</i>
1994	Viva Ibiza	<i>Inmiddels 20 jaar op avontuur. Zou het tijd worden om ergens te settelen?</i>
1996	Bhagwan	<i>Coke is de witte sloper. Waar kan ik beter terugkeren naar mezelf dan bij de Bhagwan?</i>
1999	In de porno	<i>Het bloed kruipt waar het niet gaan kan: op Ibiza in de entertainmentindustrie. Ook adult.</i>
2009	Eco choco	<i>Ibiza is drugs. Ik zie het vanaf mijn afgelegen berghuis gebeuren. Soms dreigend dichtbij.</i>
2014	Mijn vrienden	<i>Love 'm all!</i>

22

CANARISCHE EILANDEN

1982

De boog... spreekwoord. Vermoeidheid kan je slopen. Als gevolg van een paar superdrukke maanden heeft Henny zin – en ondanks alles ook even tijd – om een weekje te niksen en ik heb voor ons beiden een luxe hotel geboekt op Playa des Ingles. Lekker rust. Incognito als het even kan.

‘Zoals u merkt, hebben wij de landing ingezet. Reizigers aan de rechterzijde van het gangpad hebben op dit moment een mooi uitzicht op het eiland Grand Canaria. Wij verwachten over zeven minuten te landen,’ klinkt de stem van de piloot door de charter. Ietwat slaperig kijk ik langs Henny heen en zie onder me het reisdoel van onze relaxweek. Direct als we uitstappen koestert de weldadige warmte ons als een warme geliefde. Op weg naar de koffers kijken we elkaar met pretogen aan; we verheugen ons erop. Beetje sloom doen, flamencoshowtje bekijken, filmpje, drankje... laat maar komen. Wat!?! Als we door de aankomstsluis naar de bagagehal lopen, zien we in de kiosk de *Nieuwe Revu* van deze week. Staat Henny met zijn kop vól op de cover! Shit, dat hadden we niet gepland. We zouden een weekje lekker relaxed doen, maar nu de Doe-Maar-roem ons zo prominent vanaf de cover aanstaart, betwijfelen we sterk of het zal lukken. ‘Goede kop, slechte timing,’ probeert Henny de situatie met een wrang gezicht nog wat te relativieren. Al bij de bagageband ontkomt Henny niet aan het uitdelen van handtekeningen. Snel ontstaat er een oloppeje, totdat ik besluit hem even te isoleren in een hoekje achter het loket voor Odd Size Luggage. Snel rits ik onze koffer van de band: klein vliegveld dus geen lange wachttijd en we hebben voor dit weekje rust samen slechts één koffer meegesjouwd. Wat kleren, een paar boeken en cd’s, enkele filmpjes en een cd-spelertje. Nothing fancy maar genoeg voor een weekje rust. Nou ja... tot nu toe slechts rust in een hoekje van de bagagehal dan.

Ook bij de taxistandplaats wordt Henny direct herkend en enthousiast belaagd. Zijn pet blijkt helaas geen wonderbaarlijk effectieve vermomming. Enfin, in de taxi is alles rustig en we kijken wat rond op dit Spaanse eiland midden in de Atlantische Oceaan. ‘No muy bien tiempo hoy. Mañana lluvia también,’ doet de chauffeur een poging om ons wat spraakzaam te maken. Wij kijken elkaar met gefronste wenkbrauwen aan, maar reageren niet. ‘No hablan Espanol,’ zeggen wij zonder het te zeggen. Na een half uurtje checken we in

bij onze suite in Hotel Ruiz Canaria. Het weer valt tegen, de rust tot nu toe ook, gelukkig is het hotel helemaal top en ons humeur kan nog niet kapot. De volgende dag scheuren we met een gehuurd cabriojeepje wat door het stadje. Hotels, hotels en hotels. O ja, en appartementen. Overal toeristen en veel, héél veel Nederlanders. ‘Waarom gingen we hier ook alweer heen?’ vraagt Henny met een cynische glimlach. ‘Tsja, in Afrika kent niemand je, maar daar staan alleen maar shabby hotels,’ reageer ik. Telkens als we uitstappen voor een snack, een koffie of iets sterkers, wordt Henny binnen no time herkend en willen we toch snel weer verder. Na wat uurtjes rondrijden, stoppen, verder rijden belanden we weer in het hotel. Pfft, kutweer en nog niet echt rust.

De glorieuze redding van onze week laat gelukkig niet lang op zich wachten. Vicky en Annika zijn twee Zweedse meiden die ook in ons hotel verblijven. Als we die avond besluiten om ondanks de te verwachten hectiek toch in het restaurant te gaan dineren, zitten zij aan de tafel naast ons. Ik heb hen die middag al gespot bij het zwembad waar zij in al hun Scandinavische overmoed met een nauwelijks-iets-om-het-lijf-bikini blijkbaar denken dat de zon ook wel dóór de wolken schijnt. De herkenning lijkt niet wederzijds. Wij zijn twee volstrekte vreemden voor hen. Niettemin starten we vol zelfvertrouwen met een doorzichtige flirt. Vrij unieke ervaring; zij hebben geen idee wie Henny is. Toch zijn de heen-en-weer blikken en lachjes succesvol: na een half uurtje delen we samen een tafel, na afloop van het diner zoeken we gevierende de bar op en nog een uurtje later zitten we op onze kamer. Daar schakelen we met de cocktail van genotmiddelen naar next level. Langzaam maar zeker krijgen die chicks in de gaten dat ze twee – ik heb mezelf voor het gemak ook maar gepromoveerd tot actief lid van de band; ik ken per slot van rekening alle backgroundvocals uit m’n hoofd – Hollandse popsterren aan de haak hebben geslagen en dat maakt alles voor hen nóg interessanter. Niet dat sterrenstatus onze redding is; Henny is altijd al een begenadigde ladies man geweest, ook vóór zijn tijd bij Doe Maar.

Hoe dan ook, tégenwerken doet onze sterrenstatus ook niet, en al snel blijkt duidelijk wie met wie de nacht gaat doorbrengen. De sfeer is loom broeierig. Van de geplande strippoker komt het niet meer, maar ik kan je verzekeren dat het ‘n nacht is geworden om nooit te vergeten. Ken je dat, Guus Meeuwis? Ik heb altijd gedacht

dat Zweden en Holland veel overeenkomsten hebben qua seksuele etiquette en experimenteerdrijf. Niet dus. Dat die Scandinavische chicks zo geil zijn ‘took me by surprise’. Een nice surprise wel te verstaan; we hebben hier met twee nympho’s te doen. Niks is gek genoeg en ik moet alle zeilen bijzetten om het vol te houden. Als ik de volgende morgen met ongetwijfeld holle ogen bij het ontbijt met Henny aan het bijpraten ben over de afgelopen nacht, kan hij alleen maar beamen wat ik vertel. Idem dito next door dus: het episch centrum van erotiek. Euforisch na deze eneroverende nacht kijken we elkaar met geile puberogen aan en schieten spontaan in de slappe lach, en wel zo hard dat de rest van de ontbijters ons aanstaart, hier en daar zelfs licht besmukt of ronduit guitig meelacht. Later snap ik dat beter. De receptioniste vertelt me dat sommige gasten Henny duidelijk hebben herkend en ons met die chicks naar de kamer hebben zien vertrekken. Bovendien schijnt alles nogal luidruchtig te zijn geweest. Kortom, de andere hotelgasten vermoeden ongetwijfeld waarom wij zo uitgelaten reageren.

Zo verstrijkt ongeveer de eerste helft van onze rustweek. Nadat Annika en Vicky huiswaarts keren, doen we het wat rustig aan. Lezen, wandelen, schrijven, sauna met massage (gewone) en lekker eten. We zijn er tenslotte om uit te rusten, nietwaar. Heerlijk. Ik meen me te herinneren dat we ook Peter Sjardin, leadzanger van Group 1850, zijn tegengekomen, Henny heeft nog wat tijd met hem doorgebracht. Na een heerlijk weekje relatieve rust landen we terug in Amsterdam. Big smile en de telefoonnummers van Vicky en Annika zorgvuldig opgeslagen. Al snel verdrinken we weer in de drukte van alledag met opnames, optredens, et cetera. Nooit meer gebeld natuurlijk.

Incognito? Forget it! Onze Zweedse vriendinnen denken dat ik ook popmuzikant ben. Oké, ik rock graag mee.

DOORGEWINTERDE DRUGSCRIMINEEL OF MUZIKALE HIPPIE?

Oordeel zelf na deze 40 ongelooflijke, waargebeurde verhalen uit het leven van de in Geldrop geboren Wim van Oevelen (1952). Inderdaad, hetzelfde geboortedorp en -jaar als A.F.Th van der Heijden, die in het openingsessay herinneringen oppoetst. Vanuit die thuisbasis verovert Wim de wereld. Als zestienjarig bloemenkind stuf dealen in de Eindhovense Poort van Kleef. Bijna levenslang betrap in Colombia. Op het rechte pad dankzij Doe Maar en met die succesformatie Nederland doorkruist. Backstage regelneef bij Veronica Rocknacht en Countdown Café blijkt gewoon 'n eufemisme voor coke dealen op Gooise matras. Europa door met Dire Straits, groot succes dat wordt uitgebreid naar USA waar Willem een gouden plaat scoort en een middagje mag shoppen met mevrouw Bowie. Diner met Nederlandse ambassadeur op Indonesië en zeven dagen aan één stuk huilen bij Bhagwan in India. Inmiddels 25 jaar van partyfreak naar peaceloving dogwhisperer op Ibiza. O ja: trotse bezitter van diploma spritskoekenbakken.

